

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 481/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, Mariánske námestie 31, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 81/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 114/2004) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 81/2014 [pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 114/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“)].

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo dňa 2. mája 2014 doručenej Ústavnému súdu Slovenskej republiky dňa 6. mája 2014 tento vydal dňa 25. novembra 2014 Nález sp. zn.: II. ÚS 500/2014, ktorým rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaniach vedených pod sp. zn.: 1 T 27/2011 a sp. zn.: 3 T 81/2014 porušené boli.

Vec vedená pod sp. zn.: 3 T 81/2014 bola pôvodne vedená pod sp. zn.: 1 T 114/2004.

Pred vydaním uvedeného nálezu boli uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn.: 1 T 27/2011 zo dňa 25. mája 2011 konania vedené na Okresnom súde Čadca pod sp. zn.: 1 T 114/2004 a pod sp. zn.: 1 T 27/2011 spojené na spoločné konanie. Dňa 21. mája 2014 okresný súd vylúčil zo spoločného konania vedeného pod sp. zn.: 1 T 27/2011 vec pôvodne vedenú pod sp. zn.: 1 T 114/2004 na samostatné konanie a vylúčenej veci pridelil sp. zn.: 3 T 81/2014.

Po vydaní nálezu obdržal sťažovateľ predvolanie zo dňa 7. januára 2015 na hlavné pojednávania nariadené na 12. februára 2015 o 10:00 hod. Ďalšie pojednávanie vo veci bolo nariadené na 25. septembra 2015 o 8:30 hod. Hlavné pojednávanie bolo následne odročené na 6. novembra 2015 o 9:30 hod. Hlavné pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 6. novembra 2015 sa odročilo na 23. decembra 2015 o 9:30 hod.

Na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 23. decembra 2015 súd vydal rozsudok, ktorým bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, pretože nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Na strane 11 písomného vyhotovenia rozsudku súd uviedol: „Súd mal teda v konaní jednoznačne preukázané, že obžalovaný úmyselne uviedol nepravdivý údaj o poškodenom, ktorý bol spôsobilý narušiť jeho rodinné vzťahy, čo údaj o nevere nepochybne je spôsobilý.“

Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal, pretože prípad považuje za premlčaný a má za to, že súd zistil nielen neúplný skutkový stav, ale aj nepravdivý, nesprávne právne posúdil vec, nepreukázalo sa, že by sa stal skutok tak, ako uvádza obžaloba, nebol preukázaný ani úmysel a z ďalších v odvolaní uvedených dôvodov.

Krajský súd v Žiline sťažovateľa upovedomil, že dňa 26. mája 2016 o 11:00 hod. sa uskutoční verejné zasadnutie.

Vec nebola do dnešného dňa právoplatne ukončená.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo [REDAKOVANÉ] podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn.: 1 T 114/2004 porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10 000,- EUR, ktoré je mu Okresný súd Čadca povinný zaplatiť do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania vo výške 303,16 EUR k rukám jeho právneho zástupcu a to do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto

práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 81/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 114/2004) malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti a zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd v priebehu napadnutého konania v období po náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 500/2014 z 25. novembra 2014 rozsudkom sp. zn. 3 T 81/2014 z 23. decembra 2015 rozhodol vo veci a po podaní odvolania sťažovateľom Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 3 To 37/2016 z 26. mája 2016 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a sťažovateľa spod obžaloby oslobodil. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodnutím ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto už nemohol v čase doručenia sťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobiť preťahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať sťažovateľom v sťažnosti označené práva.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 10. mája 2016, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016